

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy decyzji Ares (2014) 1915757. Strona skarżąca utrzymuje, że naruszono rozporządzenie nr 1367/2006⁽²⁾ i dyrektywę 2010/75, ponieważ:
 - decyzja w sprawie przejściowego planu krajowego jest środkiem o zasięgu indywidualnym, a zatem aktem administracyjnym w rozumieniu rozporządzenia nr 1367/2006; według strony skarżącej Komisja powinna była uznać jej wniosek o przeprowadzenie wewnętrznej kontroli za dopuszczalny;
 - Komisja powinna była zinterpretować art. 10 rozporządzenia nr 1367/2006 zgodnie z konwencją z Aarhus i uznać art. 2 ust. 1 lit. g) rozporządzenia nr 1367/2006 za niezgodny z prawem;
 - argumentacja Komisji jest oparta na błędnej wykładni przepisów dyrektywy 2010/75/UE.
2. Zarzut drugi dotyczy decyzji C(2014) final. Strona skarżąca twierdzi, że dopuszczono się naruszenia art. 17 TUE, dyrektywy 2010/75/UE, decyzji wykonawczej Komisji 2012/115/UE⁽³⁾, konwencji z Aarhus, dyrektywy 2001/42/WE⁽⁴⁾ i dyrektywy 2008/50/WE⁽⁵⁾.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola) (Dz.U. L 334, s. 17).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. L 264, s. 13).

⁽³⁾ Decyzja wykonawcza Komisji z dnia 10 lutego 2012 r. ustanawiająca przepisy dotyczące przejściowych planów krajowych, o których mowa w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE w sprawie emisji przemysłowych [notyfikowana jako dokument nr C(2012) 612] (Dz.U. L 52, s. 12).

⁽⁴⁾ Dyrektywa 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko (Dz.U. L 197, s. 30).

⁽⁵⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/50/WE z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystszej powietrza dla Europy (Dz.U. L 152, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 28 lipca 2014 r. – Larymnis Larko przeciwko Komisji

(Sprawa T-575/14)

(2014/C 395/65)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Elliniki Metalleftiki kai Metallourgiki Larymnis Larko A.E. (Kallithea Attikis, Grecja) (przedstawiciel: B. Koulouris, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 27 marca 2014 r. [SG-Greffe(2014) D/4621/28/03/2014] w sprawie pomocy państwa wprowadzonej w życie przez Republikę Grecką na rzecz spółki akcyjnej „Geniki Metalleftiki kai Metallourgiki Anonimi Eteria NEA LARKO” [NEA LARKO], nr SA.34572 (2013/C) (ex 2013NN), w części, w jakiej dotyczy ona wymienionych tam środków 2, 3, 4 i 6, które zgodnie z zaskarżoną decyzją stanowią pomoc państwa niezgodną z rynkiem wewnętrznym;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca w pierwszej kolejności twierdzi, że ma oczywisty interes prawny w stwierdzeniu nieważności zaskarżonej decyzji, gdyż dotyczy jej ona bezpośrednio i indywidualnie w sposób analogiczny do jej adresatów, zaś w drugiej kolejności podnosi trzy zarzuty:

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia przewidzianego w art. 296 TFUE

- Skarżąca utrzymuje, co następuje: a) jak wynika z samej zaskarżonej decyzji, Komisja doszła do swoich wniosków dotyczących badanych środków podjętych przez władze greckie, nie dysponując wystarczającymi informacjami w tym względzie. W szczególności, jeśli chodzi o środki 2, 4 i 6 (odpowiednio gwarancje państwowe z lat 2008, 2010 i 2011), w zaskarżonej decyzji Komisja wyraźnie przyznaje, że nie dysponuje informacjami na temat uruchomienia takich gwarancji. Ponadto jeśli chodzi o środek 3 (podwyższenie kapitału w 2009 r.), Komisja przyznaje, że nie wie, kiedy znaczna część tego podwyższenia kapitału miała miejsce; b) zaskarżona decyzja nie zawiera uzasadnienia, gdyż nie zdefiniowano w niej w ogóle właściwego rynku produktowego, aby ustalić, czy doszło do powstania korzyści po stronie NEA LARKO oraz stworzenia niekorzystnej sytuacji konkurencyjnej po stronie pozostałych podmiotów gospodarczych; c) w rzeczywistości w związku ze środkami 4 i 6 jedynym podmiotem, który w niniejszym przypadku uzyskał korzyść, jest państwo greckie, które zamiast zwrócić NEA LARKO zapłacone przez nią podatki (podatek dochodowy i podatek od wartości dodanej), udzieliło jej gwarancji związanych z obciążeniami.
2. Zarzut drugi dotyczący błędnej oceny okoliczności faktycznych (błąd w ustaleniach faktycznych), jak również błędnej wykładni i błędnego zastosowania art. 296 akapit drugi TFUE i art. 107 ust. 1 TFUE
- Skarżąca utrzymuje, co następuje: a) zarówno w przypadku wspomnianych powyżej gwarancji (środki 2, 4 i 6), jak i w przypadku środka 3 (podwyższenie kapitału w NEA LARKO w 2009 r. poprzez wniesienie wkładu) władze greckie działały „jak rozsądny inwestor na rynku”. Jakikolwiek rozsądny i przezorny inwestor/przedsiębiorca udzieliłby gwarancji spółce, w której ma własne interesy (co miało miejsce dla państwa greckiego w przypadku NEA LARKO), na kwoty pokryte odpowiednimi własnymi zobowiązaniami wobec własnego przedsiębiorstwa (w tym przypadku – zobowiązanie państwa greckiego do zwrotu na rzecz NEA LARKO podatku dochodowego i podatku od wartości dodanej). Co więcej, w niniejszym przypadku państwo greckie spodziewało się osiągnięcia zysku ze sprzedaży NEA LARKO. Podkreślono, że sporne gwarancje nie zostały wykorzystane oraz że b) w zaskarżonej decyzji nie zbadano rozmiaru kontrolowanego przedsiębiorstwa ani okoliczności, czy z uwagi na ten rozmiar i ogólną pozycję zajmowaną przez NEA LARKO w całym sektorze rynkowym produktu mogłoby ono wpłynąć na rynek wewnętrzny „produktu”. Wreszcie podkreślono, że rozmiar NEA LARKO jest tego rodzaju, że pomoc państwa, o której mowa, nie mogłaby wpłynąć w żaden sposób na rynek wewnętrzny.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności
- Skarżąca utrzymuje, że nawet gdyby założyć, że sporne gwarancje stanowią bezprawnie przyznaną pomoc państwa, należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji z powodu naruszenia zasady proporcjonalności w odniesieniu do ustalenia wysokości pomocy podlegającej odzyskaniu. W szczególności, jeśli chodzi o wysokość pomocy podlegającej odzyskaniu (środki 2, 4 i 6), Komisja nie uwzględniła faktu, że gwarancje te nie zostały uruchomione oraz że w związku z tym ani prawo, ani zwyczaje handlowe bądź dobre obyczaje nie pozwalają, by żądać od NEA LARKO (lub trzeciego przedsiębiorstwa będącego następcą prawnym) zapłaty dokładnie takiej samej kwoty z tytułu gwarancji, które nie zostały wykorzystane, gdyż kwota ta była objęta gwarancją państwa greckiego, który udzielił spornych gwarancji w celu pokrycia zobowiązań kredytobiorcy NEA LARKO.

Skarga wniesiona w dniu 28 lipca 2014 r. – Larymnis LARKO przeciwko Komisji

(Sprawa T-576/14)

(2014/C 395/66)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Elliniki Metalleftiki kai Metallourgiki Larymnis LARKO A.E. (Kallithea Attikis, Grecja) (przedstawiciel: B. Koulouris, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 27 marca 2014 r. [SG-Greffe(2014) D/4621/28/03/2014] dotyczącej sprzedaży niektórych aktywów spółki akcyjnej „Geniki Metalleftiki kai Metallourgiki Anonimi Eteria NEA LARKO” [NOWE LARKO], nr SA.37954 (2013/N) (EE 23/05/2014, C 156), skierowanej do Republiki Greckiej;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącą.